Єднаймося в Просвіті!

ГАЛИЦЬКА ПРОСВІТА

Діймо! В ім'я народу, в ім'я найвищих ідеалів людства – свободи і справедливості.
Іван ОГІЄНКО

24 (650)
15 червня
2017 р.

Тижневик "Галицька Просвіта" * Засновник – Івано-Франківське ОО ВУТ "Просвіта" ім. Т. Шевченка * Свідоцтво – ІФ № 521 від 15.06.2004 р. * Шеф-редактор – Степан Волковецький * Головний редактор – Богдан Вівчар * Літературний редактор – Ірина Шумада * Верстка – Ірина Галаса * Друк – КП фірма "ЛІК" * Тираж – 2000 примірників * Замовлення – № 1049 * Наша адреса: 76018, м. Івано-Франківськ, вул. М. Грушевського,18 * тел. (0342) 75-05-86, * тел./факс (03422) 2-38-67 * e-mail: oblasna-prosvita@ukr.net * http://uaprosvita.if.ua/ * Наші реквізити: Р/р 26003300012896 в ПАТ "Ідея Банк" МФО 336310, код 04929075. * За зміст і достовірність інформації у рекламі відповідає рекламодавець * Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій і подає матеріали для дискусії * За точність викладених фактів відповідає автор * Редакція застерігає за собою право редаґувати і скорочувати матеріали * Листування з читачами – тільки на сторінках газети

КОЛОНКА РЕДАКТОРА

НАРЕШТІ РУШИВ ВІЗ «БЕЗВІЗ»

Що не кажіть, а отой «безвіз» таки вистражданий. І не стільки загальноукраїнською спільнотою, як владою. Бо ж він чи не єдиний, який ставав реальністю із тих багатьох обіцянок, які нам вона давала. Зрештою ж, і Президент обіцяв його і в 14-му, і в 15-му, і в 16-му роках. І навіть називав конкретні часові орієнтири. А все якось не складалося.

І ось нарешті засяяла його зоря 11 червня. Та попри запуски таймера, ейфорію владної команди на чолі з Ґарантом і навіть демонстрацією ним і свого, і дружини Марини біопаспортів, хоч це справді виглядало смішно, бо ніхто їх не перевіряє на президентському літаку, жодного ажіотажу більше ніде не помічено. Щоправда, виявилося трохи більше пошуковців щастя за кордоном і то, напевно, за рахунок журналістів, які роз'їхались в усі пункти пропусків за гарячими репортажами. Та новини були якісь мляві й невиразні. Видно, українцям не до безвізу.

Хоч, у свою чергу, гарячою стала тема вироблення й отримання біопаспортів. У соцмережах чиновники застерігають не квапитися і записуватися в черги. Правда, подивувала хвацькість деяких жителів окупованих реґіонів Донбасу, які активізувались уже на українській стороні у справі швидкого отримання потрібних документів. «Кримнашівці» можуть їм тільки позаздрити, бо в них такої можливості немає.

Попри те, що Москва більше десяти років сама наполегливо намагалась отримати безвіз, поки їй остаточно не відмовили, тепер вона просто ридає над долею українців, над якими, мовляв, позбиткувався ЄС, надавши Україні безвіз. Але за цим – і роздратування, і заздрість, і безсилля, бо скільки московити не намагались зашкодити нам у цьому процесі, нічого у них не вийшло. Ми таки повертаємось до свого європейського дому, до тих дальших і ближчих сусідів, з якими родичались і жили по-доброму наші князі й королі Ярослав Мудрий, Володимир Великий, Данило Галицький…

Але безвіз – це не лише певний аванс, а й спонукання нашої влади до реформування, до боротьби з корупцією, врешті-решт до поліпшення життя громадян. Бо чим більше українців їздитимуть у країни Європи, знайомитимуться з буттям європейців – інфраструктурою, організацією праці та її оплатою, соціальною, гуманітарною сферою, тим більше питань вони ставитимуть до самих себе і до владців: чому у нас не так? Чому у нас розбиті дороги, батрацькі зарплати, злиденні пенсії, нікчемна медицина, майже платна освіта при конституційному декларуванні, що і перша, і друга безплатні. І таких питань буде все більше і їх ставитимуть частіше. І на них потрібно буде таки відповідати. Хоч би перед виборами чи на виборах.

А поки що переможних реляцій на соціально-економічному фронті, як, зрештою, і на військовому, – не чути. Напевно усвідомлюючи це, наші владці все частіше анонсують індексацію пенсій, а останнім часом розуміючи безперспективність АТО, заговорили про введення воєнного стану на прифронтових територіях, визнання непідконтрольних реґіонів окупованими. Чи навіть проведення там військової операції.

А тим часом безвіз із Європою акцентував питання введення віз для московитів, що напевно потрібно було зробити після окупації Криму. Тепер же думки розділились: одні експерти «за», інші твердять, що це зашкодить Україні, міністр закордонних справ П. Клімкін запропонував компромісний варіант про попереднє повідомлення в'їжджаючих щодо наміру перетнути кордон з Україною. Але індикатором для мене є позиція п'ятої колони: вона одностайно проти введення віз для північних сусідів. Отже, таки треба вводити.

Богдан ВІВЧАР

В ІВАНО-ФРАНКІВСЬКУ РОЗПОЧАВСЯ МИСТЕЦЬКИЙ ФЕСТИВАЛЬ «PORTO FRANKO»

ДУХОВНІ ЗУСТРІЧІ

ЯК КУВАТИ СВОЮ ДОЛЮ

Гості з Бойківщини на сцені ОНД «Просвіта»

Засилля телевізії та Інтернету попри просвітницьку, здавалося б, місію аж ніяк не сприяє розвитку духовності суспільства, збереженню народних традицій, усвідомленню потреби національної єдності спільнот як маленьких чарунок держави. Підтвердження цього – факти того, що нині не у кожному селі є художні колективи, які б повноцінно продовжували від попередників і передавали нащадкам духовне буття громад чи то у пісні, танці чи народній традиції.

(Чит. 2 стор.)

ЕКОНОМІКА

«КАРПАТНАФТОХІМ» ЗАПРАЦЮВАВ

ТОВ «Карпатнафтохім» у Калуші відновив роботу 9 червня після п'ятирічного простою.

Почалося виробництво товарного етилену, поліетилену і ПВХ. Сировиною для переробки є прямогонний бензин.

«Таким чином, весь комплекс виробництва введено в експлуатацію», – йдеться в повідомленні підприємства.

Вихід на максимальну потужність з етилену в обсязі 250 тис. тонн на рік заплановано протягом липня.

Як повідомлялося, Кабінет Міністрів постановою № 299 від 26 квітня 2017 року встановив для «Карпатнафтохіму» щорічні квоти на безакцизне ввезення і закупівлю сировини для виробництва: зрідженого газу – 1070 млн. л, прямогонного бензину – 1170 млн., дизельного пального – 985 млн. літрів. Переробка кожного із зазначених обсягів може забезпечити випуск 250 тис. тонн етилену на рік.

Вибір сировини залежатиме від кон'юнктури сировинних і товарних ринків. У 2017 році основною сировиною для заводу буде прямогонний бензин, але в компанії не виключають використання скрапленого газу або дизельного палива.

«Карпатнафтохім» виробляє етилен, поліетилен, вінілхлорид, каустичну соду, хлор і суспензійний ПВХ. Завод зупинився у вересні 2012 року через несприятливу ситуацію на ринку нафтохімічної продукції.

У лютому 2017 року НК «Лукойл» заявив про продаж контрольного пакета «Карпатнафтохіму». 100 відсотків ТОВ належить «Karpaty Chemical B. V.» (Нідерланди), кінцевими бенефіціарами якого є екс-голова ПІІ «ЛУКОЙЛ-Україна» Ільхам Мамедов і гендиректор «Техінсервіс» Ігор Щуцький.

ТРАНСПОРТ

ДО БОЛГАРІЇ – ЧЕРЕЗ ІВАНО-ФРАНКІВСЬК

З 15 червня до болгарського курортного міста Варна курсуватиме поїзд зі Львова. Маршрут проходитиме через Івано-Франківськ та Чернівці.

Про це на своїй сторінці у «Facebook» написав очільник «Укрзалізниці» Войцех Балчун.

Він нагадав, що на сьогодні українська залізниця поєднує Київ з п'ятьма столицями західних держав, зокрема Прагою, Братиславою, Будапештом, Варшавою та Бухарестом.

«Стартує потяг «Ковель – Холм», а з 15 червня ми запускаємо сполучення Львів – Варна, який пройде також через Івано-Франківськ і Чернівці. Це має зробити зручнішими поїздки наших громадян на пляжі сонячної Болгарії», – наголосив Балчун.

За його словами, найближчим часом почне курсувати друга пара поїздів «Hyundai Rotem» у напрямку Київ – Перемишль. Поїзди проїжджатимуть через Вінницю, Хмельницький і Тернопіль.

Він додав, що наразі керівництво «УЗ» працює над тим, щоб запустити сполучення Київ – Відень уже з грудня 2017 року.

ЛІТО-2017

«ЧОРНИЙ ЛІС» ТАБОРУЄ

Вчора у Меморіальному сквері розпочався другий етап міської молодіжної науково-пізнавальної патріотичної програми «Чорний ліс-2017» за участі духовенства.

Відкриття програми «Чорний ліс-2017» відбулося сьогодні о 12.00 в наметовому таборі с. Козина Тисменицького району.

НА ЧАСІ

ОЛЕГ ГОНЧАРУК: МИ ГОТОВІ БУТИ ІНВЕСТОРОМ ЗАВОДУ З ПЕРЕРОБКИ ТПВ

Очільник Прикарпаття Олег Гончарук зазначив, що сміття є важливою проблемою в області. Одним зі способів вирішення ситуації, на його думку, є побудова заводу з переробки ТПВ.

«Сміття – проблема номер один на Івано-Франківщині. За складністю ситуації Івано-Франківськ наближається до Львова, – зауважив пан Гончарук. – Дуже добре, що влада Івано-Франківська, районних центрів і керівництво області всі мають одне спільне бачення проблеми сміття. Ми не розглядаємо питання полігону ТПВ в с. Рибне окремо, а вбачаємо проблему в усіх полігонах сміття в області. Обласна влада готова виступати інвестором заводу з переробки твердих побутових відходів. Ми маємо чітке бачення потужності заводу і вартість запуску, але поки є дві проблеми: де брати сировину і необхідні інвестиції. Зараз ми активно ведемо розмову з Європейським банком реконструкції і розвитку щодо інвестицій у завод переробки сміття. Сподіваюсь, що в 2018 році буде виготовлена вся документація для заводу з переробки сміття».

Нагадаємо, що на заводі «Пресмаш» з 2005 року стоїть готова сортувальна лінія для заводу з переробки сміття. Її виготовили на замовлення Івано-Франківська, але досі не оплатили. На момент виготовлення вартість лінії складала 12 млн. грн.

КАНІКУЛИ З КОРИСТЮ

НАВЧИ РОБОТА

Розпочинає роботу Літня наукова студія для школярів на базі наукового містечка «Нова енерґія», що в Івано-Франківську. Школярі міста матимуть змогу скласти власний роботизований механізм і написати для нього програму.

Літня наукова студія унікальна, розповідають організатори, бо програмувати самотужки роботів діти будуть вперше.

«Почнемо конструювання з «Lego», а потім підключимо автоматизацію тих конструкцій, які складуть учні, – розповідає викладач курсу «Lego RoboARM» Олександр Рашкевич. – Сьогодні розроблено чимало конструкторів із власним програмуванням, але їхня вартість дуже висока, не всі батьки можуть дозволити придбати дітям такі іграшки, ми ж хочемо навчити школярів писати свої програми для маніпуляторів».

Маніпулятори – пристрої, які дозволяють переміщати об'єкти, простіше кажучи, це – роботизована рука. Сьогодні маніпулятори використовують на кожному виробництві.

«Маніпулятори – це те, чим обладнують роботів, наприклад, маніпулятори на заводах зараз виконують усю автоматичну роботу замість людей, – говорить Олександр Рашкевич. – Знання, здобуті учнями під час курсу, знадобляться їм у майбутньому, пройде років десять – і нашим дітям потрібно буде знайти себе у роботизованому суспільстві».

Окрім курсу «Lego RoboARM», школярам з восьми років пропонують заняття у 3D-школі та вивчення прототипів систем «розумного будинку». Наприклад, на базі платформи «Arduino» можна дистанційно керувати вуличним і кімнатним освітленням, поливом рослин, моніторинґом роботи та споживання електроприладів у будинку, систем охорони та відеоспостереження.

Зараз триває набір у літню наукову студію на базі «Нової енерґії», навчання відбуватимуться протягом літа.

ШАНОВНІ КРАЯНИ! ДОРОГІ ПРОСВІТЯНИ!
Передплачуйте газету «ГАЛИЦЬКА ПРОСВІТА».
ВАРТІСТЬ ПЕРЕДПЛАТИ (без оплати оформлення):
на місяць – 5,00 грн.,
на півроку – 30,00 грн.,
на рік – 60,00 грн.

НІХТО НЕ ЗАБУТИЙ...

ОБ'ЄДНАЛА ПАМ'ЯТЬ

Під такою назвою у приміщенні актового залу Коломийського політехнічного коледжу відбувся вечір-спомин пам'яті полеглих героїв-краян Майдану та АТО і бійців 10-ої окремої гірсько-штурмової бриґади. Вечір відбувся в рамках постійно діючої героїко-патріотичної акції «Україна у вогні! Україна переможе!», яку започаткували і втілюють в життя учасники Спілки АТО Коломиї та району і працівники бібліотеки № 3 для дорослих спільно з викладачами й учнями навчальних закладів. Цього разу глядачами в залі були воїни 10-ої окремої гірсько-штурмової бриґади.

Традиційно дійство розпочалося з пісні-символу Євромайдану «Плине кача», після чого присутні змогли побачити світлини полеглих героїв і пригадати обставини їхньої загибелі. Священник УПЦ КП Василь Войчук відслужив панахиду. Перед присутніми з піснями та віршами про АТО виступили ведучі – працівники бібліотеки Руслана Копильців та Рустам Аманкулов, студентка політехнічного коледжу Богдана Гойло, учасник народного театру поезії «Орфей» Ерік Никифорук, учениця ЗОШ № 8 Юліана Панкратьєва, учасник молодіжного творчого об'єднання «Горицвіт» та учасник народного театру поезії «Орфей» Назарій Дем'янчук, учасниця музичної студії «Зорепад» Софія Дроган, заслужений працівник культури, поет Богдан Клапчук, поетеса і виконавиця власних пісень Лариса Комендант-Кутинська.

Аня МАТЕЙЧУК,
студентка Коломийського професійного ліцею сфери послуг

ЖИТТЯ СПІЛЬНОТ

З УКРАЇНОЮ В СЕРЦІ

Я і Україна – така тема розмови була на проводі Коломийської міськрайонної станиці Братства ОУН–УПА, яке вів голова станиці – колишній сотенний Мирослав Симчич. Його підтримували заступники – старший Іван Грималюк та молодший Ярослав Сорич.

Була жвавою дискусія, бо йшлося про моральний принцип, високий дух членів Братства. На цьому загострив увагу очільник, якому виповнилось понад дев'яносто літ, він заслуговує звання почесного голови. Кожен із присутніх підтримав його, сказав своє слово, з повагою до ближнього висловив думки. Відчули себе сильними духом ветерани, а також молоді хлопці, серед яких Микола Микитюк. Отримуючи з рук Симчича посвідчення члена Братства ОУН–УПА, він наголосив, що свідомо вступив до нього, аби боротися за краще життя.

Василь МИХАЙЛОВИЧ

КОМУНАЛЬНІ НОВАЦІЇ

СПРАВДІ ЗРУЧНА ЗУПИНКА

Начальник УТіЗ Олег Ганчак розповів, де в Івано-Франківську вже встановлені «розумні» зупинки та де ще планують встановити цього року.

«На вулиці Незалежності, навпроти «Надії», запрацювала «розумна» зупинка, яка сповіщає про прибуття автобусів», – сказав Олег Ганчак. «Розумні» зупинки встановлені на Вовчинецькій («Крок»), Галицькій біля ЦУМу, а на Незалежності вже є дві зупинки.

Незабаром планується облаштувати зупинку на вулиці Січових стрільців («Пошта»).

Також цьогоріч будуть встановлені «розумні» зупинки на вул. Симоненка біля магазину «Золота нива», Галицькій («Овен»), Вовчинецькій («Велес»), Коновальця («Обласна дитяча лікарня»), Мазепи («АЗС»).

ДІЯ

«ФАЙНЕ ПОКУТТЯ» ТАКИ ФАЙНЕ

У Орелецькій школі провели акцію «Збережи дерево, здай макулатуру». Перемогу здобули учні 5 класу (класний керівник – Галина Фодчук) та випускники 9 класу (класний керівник – Уляна Немиш). Діти зібрали 1500 кілограмів паперу.

Підприємець Мирослав Онищук (колишній випускник школи), який в районі очолює громадський рух «Файне Покуття», організував для учнів-переможців Ріти Драганюк, Сніжани Дупей, Андрія Максим'юка, Максима Кознюка, Олексія Харука, Івана Хміля та Яни Рожко екскурсію в історико-краєзнавчий музей Олекси Довбуша в Печеніжині і є філією Івано-Франківського краєзнавчого музею.

А далі – незабутня зустріч в селі Рунґури з Олексієм Бондаренком – скульптором-самоуком, відомим на всю Україну.

Створена ним скульптура Довбуша стоїть біля музею в Печеніжині. А ще – скульптури Степана Бандери, Романа Шухевича. А на його обійсті – відомі історичні постаті, гуцули з гуцулками, козаки, русалки, закохані пари...

Учні та вчителі щиро вдячні Мирославу Онищуку за незабутню екскурсію Коломийщиною.

Наталія ПОРАЙКО,
Світлана ПАШКОВСЬКА,
вчителі Орелецької ЗОШ Снятинського району

АКЦІЇ

ШЛЯХАМИ ПАМ'ЯТІ

Відбувся IV велопробіг «Дорогами пам'яті», присвячений Дню національної пам'яті жертв тоталітарних режимів і Дню героїв, започаткованому ОУН після вбивства аґентом Кремля Судоплатовим у 1938 році вождя і засновника організації Євгена Коновальця в Роттердамі. Маршрут його проліг місцями масових розстрілів українських патріотів, що боролись за відновлення власної держави в XX столітті. Це МК «Дем'янів Лаз» – вул. Страчених – вул. І. Франка (приміщення СШ № 5) – Меморіальний цвинтар по вул. С. Бандери – м. Тисмениця – с. Пшеничники Тисменицького р-ну – пам'ятники Є. Коновальцю та С. Бандері в Івано-Франківську.

Перед початком на п'яти могилах меморіалу запалили поминальні лампадки, поклали живі квіти й віночки, виготовлені гуртківцями обласного еколого-натуралістичного центру учнівської молоді під керівництвом Ірини Кухар. Потім учасників ознайомили з метою і завданнями велопробігу, його маршрутом, правилами поведінки й техніки безпеки на дорозі.

З Дем'янового лазу велосипедисти поїхали вулицею К. Ціолковського, якою в 1941 році енкаведисти возили наших патріотів на розстріли. Завдяки мешканцям цієї вулиці, які розповіли про ті події членам «Меморіалу», в 1989 році були проведені перші розкопки місця страхітливого злочину комуністичної «імперії зла». Масове перепоховання 524 останків жертв, знайдених на околиці Івано-Франківська, що зібрало близько 500 тисяч людей на панахиду, яку відслужили священики забороненої греко-католицької Церкви 29 жовтня 1989 року, сколихнуло світ і прискорило розвал СРСР.

Далі колона зупинилась біля пам'ятника борцям за волю України з с. Пасічна, який офіційно відкрили й освятили 14 жовтня 2012 року біля старого кладовища на території АС № 2, де також похований і вояк УПА з Волині на псевдо Боян, який загинув у жовтні 1945 року. Наступна зупинка – монумент полеглим героям, уродженцям Княгинина, що споруджений біля входу на кладовище. Юні патріоти також поклали вінок, запалили свічку й помолилися на могилі Богдана Ясінського, бійця дивізії «Галичина»; члена ОУН, УГВР (Українська Головна Визвольна Рада) і ГВШ (Головний Військовий Штаб), виховника української молоді. Далі була вул. Страчених (пам'ятник членам ОУН, розстріляним нацистськими окупантами в центрі нашого міста в середині листопада 1943 року) і вул. І. Франка (приміщення СШ № 5), де сивочолий меморіалівець, організатор розкопок у багатьох місцях нашого краю – Іван Павликівський розповів про нелюдські тортури, що чинили тут кати з НКВС над тисячами наших земляків.

А потім був Меморіальний сквер (могили січових стрільців, жертв НКВС і новітніх українських героїв: Романа Гурика і вояків, що загинули на Донбасі) Учасники велопробігу й гуртківці з обласного еколого-натуралістичного центру (директор – Т. Ґудзік) зібрались біля пірамідоподібного п'єдесталу з високим символічним хрестом пам'яті. Пам'ятник цей присвячений 269 жертвам комуністичних репресій 1939–1941 рр., останки яких були знайдені під час розкопок проведених історико-просвітницьким товариством «Меморіал» у 1990 році. З короткою історичною довідкою виступила старший науковий працівник музею Анна Чорній, яка розповіла, що могили українських січових стрільців, яких на кладовищі було 143, в часи комуністичного правління були по-варварськи знищені. Лише у 1990 році їх відновили, але символічно і в іншій частині скверу. Тепер це два ряди спільної могили, в одному з яких 60 хрестів, в іншому – 40.

До учасників велопробігу знову звернувся Іван Павликівський, який розповів також про першу велику політичну і релігійну акцію, що пройшла тут на Зелені свята 1989 року. Тоді обласний комітет захисту УГКЦ з ініціативи пана Івана провів панахиду за полеглими українськими героями. Право запалити свічки пам'яті надали Василеві Симчичу, родичу команданта Гуцульської сотні УСС Григорія Голинського та сотника Березівської сотні УПА Мирослава Симчича, який був учасником Майдану й отримав поранення в руку під час подій 18–20 лютого 2014 року. Разом із ним запалену лампадку поклав наймолодший «ветеран» велопробігу – дев'ятирічний Юрій Симчич, його син.

Далі шлях проліг до Тисмениці, де на центральній площі старовинного містечка біля пам'ятника Борцям за волю України та арки Героїв Небесної сотні учасників велопробігу зустріли начальник відділу у справах молоді і спорту райдержадміністрації Василь Дзудзило і міський голова, професор, доктор історичних і юридичних наук Степан Сворак. Наймолодші учасники велопробігу: Софійка Дергун, Юрко Симчич з Івано-Франківська та Сашко Петранюк і його батько Любомир з Тисмениці урочисто поклали кошик з квітами до підніжжя постаменту. Звідсіль, зробивши світлини на згадку, учасники велопробігу поїхали до Городища – давнього осередку заснування Тисмениці, неподалік якого є глибокий яр на околиці сіл Пшеничники і Хом'яківка, де 14 вересня 2010 року розпочались пробні розкопки невідомих поховань. А через рік, 15 вересня 2011 року їх було завершено.

За розповіддю учасника розкопок, судово-медичного експерта Омеляна Левицького, тут знайшли останки людей різної статі й віку: старших, інші загинули в розквіті життєвих сил, є серед них і ті, які тільки почали жити. І надзвичайно прикро, що серед убієнних були навіть ті, які ніколи не бачили світу Божого, бо вони загинули, перебуваючи ще в лоні матері. Таких дітей, які загинули не народившись, було десять. Отож дітей – 82, чоловіків – 317, жінок – 179.

Завершилася акція біля пам'ятника Степанові Бандері в Івано-Франківську, де традиційно поклали квіти, підбили підсумки й нагородили найстійкіших учасників велопробігу: Олександра Хоменка, Андрія Бондарєва, Любомира й Олександра Петранюків, Віру і Софійку Дергун та подружжя Василя і Марію Симчичів і їхніх дітей Юрія та Анастасію грамотами й книжками, які надало товариство «Просвіта» і музей.

Особливу подяку хочу висловити «Національному корпусу» Івано-Франківська за допомогу в організації і проведенні акції та впорядкуванні висадженої ними дубової «Алеї слави» в Дем'яновому лазі та нацполіції, яка супроводжувала велопробіг.

Готуймось наступного, ювілейного, V велопробігу.

Михайло ФРЕЇК,
завідувач МК «Дем'янів Лаз»

НАРОД І АРМІЯ – ЄДИНІ!

СТАВАЙ НА ЗАХИСТ УКРАЇНИ

ВІЙСЬКОВА СЛУЖБА ЗА КОНТРАКТОМ У ЗБРОЙНИХ СИЛАХ УКРАЇНИ

Івано-Франківський міський військовий комісаріат проводить набір громадян України на військову службу за контрактом на посади рядового, сержантського, старшинського та офіцерського складу.

Приймаються громадяни призивного віку, які мають вищу, професійно-технічну, повну або базову загальну середню освіту і не проходили строкової військової служби, військовозобов'язані, а також жінки (обов'язково письмова згода від командира частини), які не мають військових звань офіцерського складу, з відповідною освітою та спеціальною підготовкою. Вік для прийняття кандидатів на військову службу за контрактом на посади рядового, сержантського та старшинського складу становить від 18 до 40 років. Разом з тим, оскільки в державі зараз триває особливий період, громадяни України, які не досягли граничного віку перебування в запасі, можуть бути прийняті на військову службу за контрактом. Відповідно до статті 28 Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу», граничний вік перебування військовозобов'язаних у запасі встановлено до 60 років, для військовозобов'язаних-жінок граничний вік перебування у запасі встановлено до 50 років.

СТРОКИ ВІЙСЬКОВОЇ СЛУЖБИ ПРИ ПРИЙНЯТТІ НА ВІЙСЬКОВУ СЛУЖБУ ЗА КОНТРАКТОМ ОСІБ РЯДОВОГО, СЕРЖАНТСЬКОГО І СТАРШИНСЬКОГО СКЛАДУ

Для громадян України, які вперше прийняті на військову службу за контрактом, встановлюються такі строки військової служби в календарному обчисленні:

з військовозобов'язаними, прийнятими на посади рядового складу – строком на 3 роки;

з військовозобов'язаними, прийнятими на посади сержантського і старшинського складу – строком від 3 до 5 років залежно від згоди сторін;

ГРОШОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦЯ РЯДОВОГО, СЕРЖАНТСЬКОГО СКЛАДУ

Грошове забезпечення військовослужбовця залежить від займаної посади, військового звання, кваліфікації, терміну проходження військової служби. На сьогоднішній час грошове забезпечення осіб рядового, сержантського та старшинського складу становить від 7600 до 8500 грн., офіцерського складу від 11 000 до 16 000 грн. Протягом 2017 року заплановано збільшення грошового забезпечення.

Для контрактників, які проходять військову службу в зоні проведення АТО додаткові виплати становлять: на лінії зіткнення – 7500 грн., в зоні АТО – 3500 грн.

Також один раз на рік надається:

матеріальна допомога для вирішення соціально-побутових питань у розмірі місячного окладу грошового утримання;

грошова допомога на оздоровлення у разі надання щорічної чергової відпустки, у розмірі місячного грошового забезпечення.

При переїзді до нового місця військової служби в інший населений пункт виплачується грошова допомога у розмірі 100 відсотків місячного грошового забезпечення на військовослужбовця та 50 відсотків місячного грошового забезпечення на кожного члена сім'ї.

Крім того, для жителів Івано-Франківська, хто вирішив вступити на військову службу за контрактом, встановлена одноразова грошова допомога в розмірі 4000 грн. за рахунок коштів місцевого бюджету.

Інформація про наявність вакансій у військових частинах Збройних сил України знаходиться в міському військовому комісаріаті. Перелік вакантних посад постійно оновлюється на підставі заявок з військових частин.

Чекаємо за адресою:
м. Івано-Франківськ,
вул. Княгинин, 20,
міський військовий комісаріат.
Телефони:
(0342) 75-46-43, 067 37 10 142.

ДУХОВНІ ЗУСТРІЧІ

ЯК КУВАТИ СВОЮ ДОЛЮ...

(Поч. на 1 стор.)

А про драмгуртки і говорити годі. І тому такою примітною подією у ОНД «Просвіта» стала вистава почесного просвітянина Микола Кардащука «Ковалі своєї долі» у постановці драмгуртка БК села Церківна Долинського району.

Власне, у просвітянській оселі висадився цілий художньо-самодіяльний ансамбль із далекого бойківського села. Численних глядачів, автора п'єси Миколу Кардащука, а також свого земляка – дев'яносторічного Василя Гука з його новою книжкою «Я все віддав тобі, Україно» вітали сімейний гурт «Ґроно любові» о. Василя Бурія, пароха с. Липа, який дарував присутнім пісню-молитву «Ти моя Україно», «Дорога до Бога», «Господи помилуй»... А ще від колективу драмгуртка, від об'єднаної територіальної громади автору п'єси вручили ікону Гошівської Богородиці з Ясної гори, а учителя, просвітянина, активіста у відстоюванні УГКЦ Василя Гука запросили на презентацію його книжки в рідному селі Церківна.

А потім почалося сценічне дійство. Глядачі з переживанням і розумінням спостерігали за подіями, що розгорталися на сцені. Адже у своїй п'єсі М. Кардащук окреслив моральні проблеми конфлікту поколінь. А він, на жаль, часто дає про себе знати через відмову дітей, внуків від духовно-моральних імперативів своїх батьків і дідів, навіть від національних цінностей рідного народу, якими є його мова, культура, звичаї. У виставі показано конфліктну ситуацію, що виникла між героями п'єси – подружжям Іваном та Ганною з одного боку, і їхніми сином, невісткою і вже дорослими внуками з другого боку. Загострилися ж протиріччя між представниками різних поколінь в одній родині передовсім через відмінність їхніх поглядів на життєві пріоритети. Одна із тем вистави – старше покоління не може сприйняти того, що їхні діти і внуки, які живуть у великому українському місті і зрідка приїздять у гості, воліють розмовляти з ними не рідною мовою, а на «общєпонятном...». А спроба батьків вжитися в те середовище виявилася неможливою для старших, які покинули свою домівку. Але і для молодих це стало уроком. І згадалась народне: що посієш, те й пожнеш... Жнива були гіркі...

Вистава нікого в залі не залишила байдужим. Тож глядачі щедро нагородили оплесками її постановників й учасників. А директору Будинку культури с. Церківна Ірині Гук, художньому керівникові цього закладу Марії Галишин, виконавцеві головної ролі, Івана, – вчителю історії місцевої школи і режисерові Степану Штурмаку голова Івано-Франківського міського об'єднання ВУТ «Просвіта» імені Тараса Шевченка Василь Бойко вручив грамоти. А ще – подяку голові Витвицької ОТГ Миколі Шикору. Дякувала гостям і голова первинного просвітянського осередку Національного медуніверситету Марія Гуцол.

Присутні ще раз вшанували й автора книжки «Я все віддав тобі, Україно» Василя Гука й запросили презентувати її у рідній Церківні.

Святочне дійство в ОНД «Просвіта» продовжилось традиційною зустріччю «Кому за...».

Богдан ВІВЧАР

ПРОДОВЖЕННЯ ТЕМИ

БУЛО СВЯТО У БІЛИХ ОСЛАВАХ

Хоч про справи просвітянські у Білих Ославах ми розповідаємо протягом року, а минулого числа повідомляли про вручення нагород лауреатам премії обласної «Просвіти» імені Марійки Підгірянки, в селі це справжнє свято.

З самого ранку у церкві відправляється Служба Божа, а пізніше парафіяни разом зі своїм парохом Василем Ужитчаком приходять до музею Марійки Підгірянки, де біля пам'ятника поетесі відбуваються святкові урочистості. До цієї події готуються всі: і місцеві пластуни, щоб привітати гостей своїм традиційним «СКОБ!», і сільська громадська організація «Рідне село Білі Ослави», яка до цієї події готує спецвипуск своєї газети, і, звичайно, громадськість села чепурить свої обійстя, а вони здебільшого добротні, з сучасними архітектурними ансамблями.

Завдяки Тамарі Лейб'юк, яка, вийшовши на пенсію, повернулась у рідне село, та сільським ентузіастам Валентині Щерб'юк, Василеві Левицькому, Василеві Лейб'юку, Петрові Гуменюку, Миколі Щерб'юку, Степанові Івасюку та о. Василеві Ужитчаку живе в селі українська справа.

А ось недавно тут побував посол Канади в Україні Роман Ващук, коріння якого теж тягнеться з Білих Ослав. Тут за Польщі у священичій резиденції (плебанії) мешкав з родиною парох Михайло Дурделло, прадід Романа Ващука. Шкода тільки, що до такого гарного села немає ще й гарної дороги. Але є надія, що буде. Уряд передбачив на цю дорогу Делятин–Яблунів 37 млн. грн. Івано-Франківській облдержадміністрації і службі автомобільних доріг в області залишається отримати ці кошти й використати.

А ще, як не дивно, в такому великому селі, де в школі навчається 700 учнів, немає сільського клубу. Отож ми домовилися з сільським головою Михайлом Щерб'юком про просвітянські культурно-мистецькі поїздки в село.

У художній частині відзначення лауреатів премії імені Марійки Підгірянки 2017 року виступили народне аматорське тріо Вівчаренків – лауретаів цієї премії минулих років, Руслана Денега – керівник Клубу обдарованих дітей обласної «Просвіти», виконавці музичних шкіл № 1 – Христина Сорока, № 2 – Ярослав Андрусяк, вокальної студії «Муза ІФ» – Ярина Тарас, просвітянин Андрій Фуштей. Відбулося нагородження й представлення самих переможців Любові Дрогомирецької в номінації «мистецтво», Мирослави Камінської у номінації «просвітянська діяльність». В цій номінації визнано переможцем й Ірину Слезінську.

Декілька своїх поезій прочитав лауреат у номінації «література» Іван Війтенко з Коломийщини. Переможцем у цій же номінації стала також Аделя Григорук із Косова, яку тепло зустріли присутні.

На закінчення звучала пісня у виконанні Руслани Денеги «Єднаймось в «Просвіті». Її підтримали присутні, взявшись за руки, демонструючи єдність у праці на українську справу. А вона проявляється у прагненні вступити в ОТГ з центром у Делятині. Аби своїм спільним громадським майном розпоряджалась сільська громада, яка налічує 4600 осіб, набуття права власності на земельні ділянки планують надавати людям, які прописані й проживають у Білих Ославах не менше п'яти років. На думку сільського голови Миколи Щерб'юка, ухвалене рішення буде виваженим і послужить на благо розвитку села.

В Білих Ославах з ініціативи ГО «Рідне наше село» рішенням виконкому сільської ради засновано медаль «За заслуги перед Білими Ославами». Посвідчення № 1 вручено активній просвітянці Валентині Щерб'юк.

Про духовне виховання й опіку дбають отці Василь Ужитчак (УПЦ КП) та Сергій Белдик (УГКЦ). А дбати є про кого, адже

торік народилося більше півсотні дітей. Але є і втрати. Попрощалися зі своїм односельцем Михайлом Шкрумеляком. Перебуваючи на пенсії, він завів бджоли, збудував лікувальний будиночок-вулик. Він працював над довідником гуцульських говірок, зібравши понад дев'ять тисяч слів, очолював громадську організацію «Рідне село». У 2013 році відкривав пам'ятник Марійці Підгірянці. Мріяв, щоб місцевій школі присвоїли ім'я поетеси. Цими днями мрія здійснилась...

На засіданні виконкому сільської ради вирішили провести нинішнього року флюорографічний огляд жителів, дбаючи про здоров'я односельців...

Ось так живуть у Білих Ославах люди, небайдужі до долі своєї держави й рідного села.

Благословенне будь,
моє село!
Ослави Білі –
мила батьківщино,
Мого дитинства
чисте джерело

І батькова любов до України, – звучить як заповіт для кожного білоославчанина.

Михайлина БОДНАР,
завідувачка культурно-масової роботи обласної «Просвіти»

ПОКЛИКАННЯ

РІЗЬБА — ЙОГО ЖИТТЯ

У музеї історії міста Болехова імені Романа Скворія відбулася презентація першої персональної виставки «Світ добра і любові» молодого талановитого майстра-різьбяра Петра Мушака.

Петро Мушак народився і мешкає в селі Козаківка Болехівської міськради. Мистецькі таланти, як і любов до природи, перейняв від своїх батьків, які змалку навчали хлопця доброти, вихованості, любові й терпіння. Хист до різьби ще в ранньому дитинстві прищепив батько, поради й настанови якого стали для юного Петра орієнтиром у мистецтві.

Спочатку Петро Мушак навчався в Козаківській школі. Згодом вроджений потяг до прекрасного привів його до Прикарпатського університету імені Василя Стефаника, де навчався в Інституті мистецтв на художньому відділенні в групі декоративно-ужиткового мистецтва. Здобувши професію художника декоративно-ужиткового мистецтва та викладача, захистив магістерську роботу на тему «Художні особливості різьби на дереві Бойківщини XIX–XX століття».

Навчання в університеті дало змогу Петрові ознайомитись із гуцульським різьбленням, яке найбільше захопило молодого майстра своїм багатством елементів і мотивів. Надихнув юнака любов'ю до дерева великий майстер Василь Васильович Корпанюк, який є нащадком династії майстрів Корпанюків та Шкрібляків, що прославили гуцульську різьбу на весь світ. Великою гордістю в студентські роки для Петра була участь у виставці, присвяченій 120-річчю народження Семена Корпанюка – діда Василя Корпанюка, адже роботи молодого майстра були серед творів видатних митців-різьбярів.

У ранніх роботах Петро Мушак наслідував свого батька, пізніше – вчителів, а зараз він – майстер, який має досвід роботи, працює над збереженням традиційної художньої обробки дерева та вдосконалює свою майстерність. Переглядаючи творчий доробок різьбяра, бачимо, що найбільшою популярністю користуються створені ним власноруч скриньки, рахви, тарелі, інкрустовані різнокольоровим бісером, різьблені писанки. Для молодого митця характерні відчуття матеріалу, майстерність виконання, вміння побудувати композиції орнаменту. Не всяка деревина, як каже пан Петро, гарна для різьблення. Добре підходить липа, яка піддається всім видам обробки, осика, береза, явір, черешня. Найкраще майстрові подобається працювати з деревиною горіха та груші.

Петро Мушак працює вчителем образотворчого мистецтва в Козаківській загальноосвітній школі та керівником гуртків «Художня обробка дерева» і «Писанкарство» в Будинку дитячої та юнацької творчості в Болехові, де навчає учнів різьби на дереві та писанкарства. Його підопічні з радістю займаються на заняттях гуртків і неодноразово складали конкуренцію учням області на обласних конкурсах з писанкового розпису в Коломиї та на конкурсі різьбярів у Косові «Знай і люби свій рідний край».

Сам Петро Мушак постійний учасник виставок декоративно-ужиткового мистецтва – міських, обласних, творчих звітів майстрів мистецтв.

Тепер же митець в Болехові представив першу персональну виставку, на яку було запрошено численних шанувальників різьбярського мистецтва.

З успішним дебютом автора привітали начальник управління

освіти виконавчого комітету Болехівської міської ради Ігор Сайко, методист міського методичного центру управління освіти Ігор Берізко, методист Будинку дитячої та юнацької творчості в Болехові Стефа Григорська, керівник гуртка «Початкове технічне моделювання» Галина Лохман. Вітала молодого митця заступник директора з виховної роботи Прикарпатського лісогосподарського коледжу Леся Янишівська, а студенти коледжу в подарунок для Петра Мушака виконали кілька пісень.

Велике щастя – віднайти своє покликання ще змолоду і бути впевненим у тому, що ти – на правильному шляху, а обрана тобою професія необхідна суспільству. З творчого доробку пана Петра бачимо, що митець знайшов своє покликання.

Петро Мушак спільно з дружиною Русланою виховує двох синів і з любов'ю творить прекрасні, сповнені глибини й щирості речі, що тішать душу красою, гармонією, теплою енерґетикою. Роботи Петра Васильовича є у приватних колекціях як в Україні, так і за кордоном, зокрема Італії, Франції, Китаї, Канаді, США, Росії.

Оксана ПІВЕНЬ,
директор музею історії м. Болехова ім. Р. Скворія

ПРОМОЦІЇ

ТАТАРІВСЬКА ВАТРА

Побіля Яремче відбувся II реґіональний фольклорно-етнографічний фестиваль «Татарівська ватра».

На свято приїхали гості як із сусідніх районів, так і з цілої України.

Сільський голова Татарова Олег Дзем'юк наголосив, що «Татарівська ватра» – найперше збереження та популяризація традицій та автентики гуцульського реґіону. Крім того, Татарів позиціонує себе як курортне містечко, тому такі свята є своєрідною промоцією краю.

«Хочемо, аби до нас приїжджали на відпочинок. Ми запрошуємо відомих виконавців, оскільки усвідомлюємо, що зірка зацікавить більше глядачів, туристів, відповідно фестиваль буде на найвищому рівні. Але основою свята все-таки залишаються місцеві виконавці. Цього року у дійстві взяли участь до 30 етнографічних колективів», – розповів сільський голова.

Під коломийки, гуцулки продавали свої вироби майстри кулінарії, виноробства, вівчарства та гончарства. Для малечі проводили майстер-класи. Всі охочі могли скуштувати банош, бриндзу, вурд, страви з грибів м'яса. Свято проводилося за сприяння Татарівської спілки підприємців.

Крім фольклорних колективів, глядачів запалювали «Дикі гуцули», Ярослав Рибак, Петро Сказків з Ворохти і відомий гурт «Петрос».

А ввечері «Татарівську ватру» зарядив латиноамериканською енерґетикою Амадор Лопес і гурт «Rumberos».

ЗНАЙ НАШИХ!

«ТІНІ...» УВІЙШЛИ У ДВАДЦЯТКУ

НАЙКРАЩИХ КАРТИН СВІТУ ВСІХ КРАЇН І НАРОДІВ

Український фільм «Тіні забутих предків» увійшов у двадцятку найкращих картин світу всіх країн і народів. Зйомки фільму здійснювалися в справжніх гуцульських хатах та околицях села Криворівня Верховинського району. Саме тут Михайло Коцюбинський написав свою повість.

Нещодавно Гарвардський університет включив його до списку обов'язкових для перегляду студентам, які претендують на вищий ступінь у кінознавстві.

Не можна назвати себе експертом кіно, якщо людина не бачила «Тіні забутих предків» – стрічку, якою захоплювалися Мартін Скорсезе та Федеріко Фелліні. Про це пишуть «Версії».

Фільм знімали 1,5 року, значно довше ніж планували. Параджанов не хотів поспішати й іґнорував численні догани за повільні зйомки. Робив, як відчував: коли вже був затверджений увесь акторський склад, в останню мить забрав головну роль у російського актора Геннадія Юхтіна й передав її Іванові Миколайчуку.

Іванко – головний герой стрічки «Тіні забутих предків» у виконанні українського актора Івана Миколайчука. За спиною перешіптувались – цьому студенту лише 23 роки і це взагалі його перша робота в кіно. Параджанов не зважав. Він готував шедевр. Тож якщо потрібно було перезняти якусь сцену декілька разів, так і робили, і байдуже, що до місця зйомок потрібно було пробиратись десятки кілометрів через карпатські хащі.

Режисер розумів, якщо він не відчуватиме гуцулів – стрічка не вдасться. Тому навідувався на весілля й похорони, ходив на полонини до вівчарів і єдиний з усієї знімальної групи жив не в готелі, а у звичайній гуцульській сім'ї – як сам він казав, біля джерела натхнення.

Параджанов не допускав фальші. Замість статистів – справжні гуцули у своєму одязі.

Народна музика й закадрові голоси теж у їхньому виконанні. Інший режисер уже давно запросив би професійних співаків із Києва, але Параджанов садив на літак найбільш голосистих жителів Карпат і особисто допомагав заносити в салон літака триметрові трембіти.

Першими змонтований фільм побачили самі гуцули 24 серпня 1965 року. До сільського клубу запросили всіх акторів масовки. Для кожної жінки Параджанов привіз по квітчастій хустці.

Офіційна презентація в київському кінотеатрі «Україна» пройшла зі скандалом. На сцену піднялись Іван Дзюба, Василь Стус, В'ячеслав Чорновіл і виступили проти арештів серед інтеліґенції.

Після такого стрічку фактично було заборонено до показу. А невдовзі вірменину приписали український буржуазний націоналізм. Утім, у світі стрічка зробила справжній фурор і зібрала 28 Міжнародних відзнак.

ДАЙДЖЕСТ

СЕКРЕТ ДОВГОЛІТТЯ

До цієї хатини в селі Старі Богородчани часто навідуються гості. Особливо їх багато в день уродин господаря – Івана Костраб'юка.

Цьогоріч він відзначає 104-ий день народження, пише газета «Експрес».

«У мого тата дві доньки – я та моя сестра Ганна, – говорить донька пана Івана Орися. – А ще п'ять онуків, дев'ять правнуків і один праправнук. Привітати тата стараються прийти всі. Та й у будні навідуються часто».

На життєвому шляху цього чоловіка було вдосталь і радощів, і горя. Уже з 14 років Іван пішов до праці. Наймався до багатіїв – у своєму селі та сусідніх, працював за харчі й одяг. «Вийду на вулицю, а там діти гуляють, – згадує дід Іван. – А я мушу робити».

Іван навчився шити й ремонтувати чоботи, став заробляти більше. Побудував хату, одружився, народилася донечка. Та почалася війна. Івана забрали в армію. На війні він зазнав поранення. Куля влучила в голову, чоловік пережив контузію і був комісований. А пізніше частково втратив слух.

«Тато працював на боднарстві – бочки робив, – пригадує донька. – Уже перед самою пенсією пішов на будівництво – бо там більше платили. Ну й на господарстві було досить роботи. Сьогодні має 4200 гривень пенсії... Ще років десять тому порався в господарстві».

Сьогодні діда Івана нічого не болить. Хіба вже від старості ноги не слухаються. Все розуміє, добре бачить. А от чує вже погано. Тому й телевізор не дивиться.

Як каже пані Орися, дід Іван ніколи не курив, оковиту вживав хіба трошки у великі свята. Лікувався травами, які сам збирав. А ще дуже любив мед. Його міг з'їсти багато. Та й міг собі дозволити. Бо тримав немалу пасіку. У цьому, мабуть, і секрет його довголіття.

ДО ПЕРВНІВ

НАРОД СКАЖЕ, ЯК ЗАВ'ЯЖЕ

Козацькі приказки та прислів'я (їх ще називають «приповідки») століттями живуть в українських сім'ях. Вони є виявом великої мудрості нашого народу.

Найвідоміші

Надія на Бога, а лицарство наше.

Береженого і Бог береже, а козацька шабля стереже.

Бог не без милості, а козак не без щастя.

Козак в дорозі, а надія в Бозі.

Козацькому роду нема переводу.

Або перемогу здобути, або вдома не бути.

Слава не поляже, а про себе розкаже.

ФЕСТИВАЛІ

«МЕЛОДІЇ ПАРКУ» У РОЗПАЛІ

В Івано-Франківську вже четверте літо поспіль на сцені посеред віковічних дерев збираються професійні артисти. Тут триває фестиваль «Мелодії парку». На Зелені свята літню сцену «окупували» музиканти Муніципального духового оркестру. Слухачів вони зачаровували народним, академічним та естрадним співом. Соліст Олександр Семчук підготував одразу кілька композицій.

Солістка обласної філармонії Оксана Романюк – дебютант «Мелодій парку». На сцені вона виконала пісні на слова Володимира Івасюка.

Змінити оркестровий зал на сцену просто неба зважується не кожен артист, зізнаються учасники «Мелодій парку». Але вбачають у цьому і позитив. Зокрема, у парку долучитися до прекрасного можуть люди, яким дотепер не вдавалося навідатись до концертної зали.

Починаючи від Зелених свят концерти на літній сцені стануть реґулярними, кажуть організатори. «Мелодії парку» звучатимуть щонеділі та у свята до 24 вересня.

Сцену у парку імені Шевченка підкорятимуть артисти із Народних домів приміських сіл, Клубу обдарованих дітей ОНД «Просвіта», гості нашого міста. Долучайтесь і ви.

Н. К.

ПРЕЗЕНТАЦІЇ

«ПЕРЕВАЛ» У КОЛОМИЇ

У Коломийській районній бібліотеці відбулась презентація першого і другого чисел за 2017 року журналу «Перевал». Розмову про видання повела завідувачка краєзнавчого відділу, член НСЖУ Наталія Тарновецька.

Слово мали головний редактор Ярослав Ткачівський та голова обласної організації НСПУ Євген Баран, який сказав, що значну частину сторінок журналу зайняли коломияни. Так, відомий поет Василь Рябий розповів про краянина, директора видавництва «Просвіта», ювіляра Василя Клічака, незабутніх двох Василів-літераторів – Олійника, пам'яті якого присвятив вірші Іван Війтенко, і Ніньовського. З рубаями прийшов до читачів Володимир Франкевич, з поетичним гумором – Василь Михайлищук, з добірками віршів – Іван Війтенко і Ярослав Руданець, дебютував кількома поезіями Сергій Мікловда.

Участь у дискусії взяли письменники і просвітяни. Опубліковані матеріали висвітлюють літературний процес на Прикарпатті, залишають після прочитання добрі враження, на чому наголосив голова Коломийської «Просвіти» Василь Глаголюк.

Михайло СЛОБОДЯН,
член НСЖУ, просвітянин

СЕМІНАРИ

БІБЛІОТЕКИ У ПОШУКУ

З метою підвищення фахового рівня бібліотечних працівників, що працюють з юнацтвом, в обласній бібліотеці для юнацтва відбувся обласний семінар «Бібліотека і молодь: пошук інноваційної моделі співпраці».

Учасники представляли 16 централізованих бібліотечних систем області. Відкрили семінар: М. М. Корнелюк – заступник начальника управління культури, національностей та релігій облдержадміністрації та С. Я. Шаган – директор обласної бібліотеки для юнацтва.

Досвідом ділились М. М. Стасюк, заступник директора обласної бібліотеки для юнацтва; О. В. Люба, завідувач відділу центру електронних засобів інформації обласної універсальної наукової бібліотеки ім. І. Франка; Н. В. Іванова, завідувач відділу абонементу обласної бібліотеки для юнацтва; В. В. Мельник – провідний бібліотекар читальної зали обласної бібліотеки для юнацтва.

Директор обласної бібліотеки для юнацтва С. Я. Шаган нагородила переможців обласного етапу Всеукраїнського конкурсу молодіжної творчості «Наша спадщина», а ще подякувала голові обласної організації профспілки працівників культури Б. Й Бойчуку за сприяння.

Завершив розмову виступ творчого колективу «Барвінок» у складі Стефанії Капустинської та Галини Бегматюк Навчально-методичного центру культури і туризму Прикарпаття.

Н. К.

РАЗ ДОБРОМ ЗІГРІТЕ СЕРЦЕ...

ДОПОМОЖІТЬ ОДУЖАТИ

Страшно, коли у сім'ю приходить біда. А ще страшніше, коли знаєш: вихід є, але тільки тоді, якщо матимеш гроші. Досить велику суму. 125 тисяч доларів – стільки коштує життя люблячого чоловіка, доброго батька Любомира Михайловича Коника, уродженця с. Тужилів.

У 45-річного Любомира – страшний діагноз: «Гостра лімфобластна лейкемія, індукція ремісії, набуте імунодефіцитне порушення паранеопластичного генезу». Зараз Любомир проходить курси хіміотерапії. Тож дружина Ірина звертається до всіх небайдужих із проханням про допомогу: врятувати життя її чоловіка, щоб не залишився сиротою їхній син (інвалід дитинства), який від народження бореться з хворобою серця.

Рахунок у ПАТ КБ «Приватбанк»: 5168742600708923.

Одержувач: Коник Ірина Романівна.

Для поповнення в інших українських банках:

Одержувач платежу: «Приватбанк»,

МФО банку: 305299,

КОД ЄДРПОУ: 14360570,

Рахунок одержувача: 29244825509100.

Для поповнення карткового рахунку: 5168742600708923, Коник Ірина Романівна, 2797808709.

Телефон дружини: 0978569604.

Дякуємо за вашу чуйність і милосердя.

ЗАПРОШЕННЯ

ПОЛОНИНСЬКЕ ЛІТО-2017

16 липня у селі Верхній Ясенів (урочище Запідок) Верховинського району відбудеться обласне свято «Полонинське літо-2017».

Організаторами заходу є управління культури, національностей та релігій Івано-Франківської облдержадміністрації, Верховинська райдержадміністрація та Верховинська райрада.

У програмі: запалення полонинської ватри, святкові полонинські дійства, виставка-ярмарок продукції, виробленої на полонинах, святковий концерт за участю мистецьких колективів реґіону Гуцульщини та Прикарпаття, гуцульські розваги, розіграш святкової лотереї, народні гуляння, інформує оргкомітет.

Це свято демонструє пріоритети району у відродженні вівчарського господарства, літування на високогірних пасовищах, збереженні та примноженні матеріальної та духовної культури гуцулів.

З ІСТОРІЇ РЕЧЕЙ

КУЛЬКОВА РУЧКА

Щосекунди у світі продається 125 кулькових ручок. Третина ринку кулькових ручок в Америці належить компанії BIC, яка з 1983 року продала в США понад 7 мільярдів ручок.

За рік людина списує 3–4 ручки, при цьому кожною ручкою можна написати 50 тис. слів.

Якщо людині дати нову ручку, то першим словом, яке вона напише, буде її ім'я.

В Америці є ручка-комп'ютер, яка розмовляє англійською мовою і продається в наборі зі спеціальним папером. Вона сама виправляє допущені в написанні помилки, може здійснювати переклад на іспанську мову й знов на англійську і при цьому вимовляти слова вголос.

Найдорожча ручка, занесена в книгу рекордів Гіннеса, коштує 1 млн. євро. Це платинова авторучка «Montegrappa».

Щороку, вдавившись кульковою ручкою, помирає близько 100 осіб.